

"Monisanaisuutenne tähden"

Puhuessamme Jumalalle saatamme käyttää paljon ylistäviä "täyte-sanoja." On hienoa rukoilla Jumalaa omin sanoin, mutta oletko koskaan pysähtynyt miettimään sanavalikoimaasi rukouksessa? Onko sanamme "muodollisia rituaaleja," joita toistamme kerta toisensa jälkeen?

Haluan meidän pohtivan asiaa siltä kannalta, että Jeesus sanoi kerran; *"he luulevat, että heitä kuullaan heidän monisanaisuutensa tähden."* (Matt.6:7)

Ystäväsi puhuessa sinulle sanoja vuolaasti ja taukoamatta - sanojen merkitys katoaa. Aito tunne tai tärkeä viesti peittyi sanojen paljouteen joita ei jaksaisi kukaan kuunnella. Olenkin ajatellut viimeaikoina rukoukseni; onko kysymyksessä tunteenomainen sanavirta, kuten lauluissa, vai rukoilenko jokaista sanaa tarkoittaen ja ajatellen?

"Älä ole kerkeä kieleltäsi äläkä puhu harkitsematta Jumalan edessä, sillä Jumala on taivaassa ja sinä olet maan päällä. Olkoot sanasi sen vuoksi harvat. Sillä paljosta työstä saa levottomia unia, paljosta puheesta kuuluu tyhjän ääni". (Saarn.5:1-2)

Monisanaisuus ja hienot runoelmat eivät siis ole tärkeintä rukouksessa, vaan se asenne, millä rukoilemme. Tämä käy ilmi Jeesuksen kertomuksessa, jossa syntinen rukoilee: *"Ole armollinen minulle syntiselle."* (Luuk.18:13) Tämä rukous ja nöyrä asenne luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Onhan niin, että *"nöyrä saa armon."* (Snl.3:34)

Pohdin myös sitä, kuinka erilaista rukoukseni onkaan yksinäisyydessä ja taasen rukoiltaessa ihmisten kuullen. Yksinäisyydessä uskallan olla paljon rehellisempi ja avoimempi, - saan sanoa Herralleni todellisia tuntemuksiani ilman "korulauseita." Siksi varmaan Jeesus kehottaakin meitä sulkeutumaan kammiioon ja rukoilemaan Jumalaa, joka salassa kuulee. (Matt.6:6)

Ihailenkin vasta uskoon tulleiden ihmisten rukouksia. He eivät osaa vielä meille tutuksi tullutta rukoustapaamme. He kertovat vain asiansa, kiittävät kaikesta hyvästä ja sanovat aamenensa. Se on ihailtavan aitoa ja tuoretta.

Voiko sitten rukoilla Hengessä ja totuudessa ilman "paahdetta"? - Kyllä voi. Meidän on hyvä ymmärtää, ettei Hengessä rukoileminen ole tunnetta. Toki Jumalan läheisyys nostattaa helposti tunnekuohon uskovaissessa ihmisessä, mutta se ei ole missään tapauksessa pääasia. Tarkoitus ja ydin ei ole siinä, että tuntuu joltakin, - vaan siinä, että "rukoilemme isää hengessä ja totuudessa." Eräässä Raamatun rukouksessa voin tuntea erityisesti Pyhän Hengen läsnäolon. Rukous on asiallinen ja Jumalan hyvyttä ylistävä:

"Jumala, minun Jumalani, Sinua minä odotan. Sieluni janoaa Sinua, ruumiini ikävöi Sinua ja uupuu autiomaassa ilman vettä. Pyhäkössä saan nähdä Sinut, kokea Sinun voimasi ja kirkkautesi. Suurempi kuin elämä on Sinun armosi. Minun huuleni ylistävät Sinua. Jumalani, minä kiitän Sinua niin kauan kuin elän, minä turvaan Sinuun, kohotan käteni Sinun puoleesi. Sinä ravitset minut kuin parhaissa pidoissa, ja minä ylistän Sinua riemuitsein huulin. Minä ajattelen Sinua

levätessäni, Sinä olet mielessäni yön hetkinä: Sinä olet tullut avukseni, ja minä saan riemuja siipiesi suojassa. Koko voimallani minä tarraudun Sinuun, ja Sinun oikea kätesi tukee minua." (Ps.63:2-9)

Tykkään puhua kielillä! Se on puhumista "salaisuuksia hengessä" (1.Kor.14:2) - Puhuisinkin taukoamatta, jos se olisi soveliasta. Raamattu kuitenkin opettaa "järjen käyttöä" sanan opetuksella; *"joka puhuu kielillä, rukoilukoon, että osaisi selittää."* ja edelleen *"puhukoon yksi kerrallaan..."*(1.Kor.14:13,27)

Olen saanut joskus profetiansanan, joka kuiskattiin minulle. Ei huudettu tai "messuttu," mutta silti tämä sana kävi toteen siinä missä ne monet tunteen kuohujen vallassa esitetyt profetiat. - Meille ihmisille on liian usein tärkeää ulkoinen esitys sen sijaan, että keskittyisimme sisältöön.

Pyrkimykseni ei ole orjuuttaa rukousta, vaan tuoda siihen enemmän syvyyttä ja tarkoituksellisuutta - sitä, että etsisimme todella Jumalaa ja kertoisimme Hänelle asiamme uskossa anoen ja kiitollisin mielin.

Kerran eräässä rukoushetkessä monet rukoilivat "konekivääri sarjatuli" - rukousta. Kuuntelin heitä ja toivoin heidän hieman rauhoittuvan ja pian rukoukseen korottikin äänensä vanhempi mies henkilö. Hän rukoili rauhallisen, harvasanaisen, mutta silti palavan ja aidon rukouksen. Yllemme tuli kuin kevyt tuulen henkäys, - humina, joka rauhoitti siihen levollisuuteen, mitä Jumalassa on. Olen miettinyt jäljestäpäin, mitä silloin tapahtui. Ehkä Jumala ei halunnutkaan "sarjatulta," vaan aitoa ja totuudenmukaista rukousta Hengessä. Olenkin sitä mieltä, että rukousta ei pitäisi sitoa meidän tyyleihimme, tuntemuksiimme ja teksteihimme. - Joskus rukoilin jopa suuttumuksen vallassa ja Jumala vastasi välittömästi! Ainakin se oli sillä hetkellä aito tunne, jonka "parkaisin" Jeesukselle. Toki muistan olleeni nöyrällä paikalla ja pyytäneeni jälkeensä anteeksi kiukkuani, - mutta on kuitenkin hyvä tietää, ettei Jumala ole kiinni meidän tuntemuksissamme ja paljoissa sanoissamme.

Tiedämme Raamatun mukaan sen, että Jeesus meni usein yksinäiseen paikkaan rukoilemaan. Olisihan Hän voinut koota ympärilleen suuren joukon ihmisiä kiittelemään ja taputtelemaan Hänen erinomaisille rukouksilleen, mutta Hän ei tehnyt sitä. Hän halusi kohdata Isän ja suunnitella tulevia tapahtumia Hänen läsnäolossaan. Ehkä Hän vaipui välillä toviksi mietteisiinsä antaen ajatustensa lentää siinä Jumalan lämpimässä läsnäolossa. Olen vain huomannut, että Jumala voi puhua ja johdattaa ajatuksiakin tahtomaansa suuntaan - varsinkin, kun sitä rukoilemme ja toivomme. - Mikä sen parempi olisikaan kuin tehdä tulevia suunnitelmia täynnä Pyhää Henkeä! - Jumalahan puhuu meille *"tavalla tai toisella, mutta sitä ei aina vain huomata."* (Job.33:14) Meidän on joskus vaikea ymmärtää järkemme varassa Jumalan mahdollisuuksia. Kuitenkin Jumala vain odottaa, että Hän saisi armahtaa meitä, ja että uskoisimme Häneen ja seuraisimme Häntä kaikessa uskollisesti. Uskohan on lujaa luottamusta - voimme siis uskossa ja lujassa luottamuksessa rukoilla ja kertoa asiamme aina Jumalalle!

- - -

"Jos mieltäs painaa, kerro Jeesukselle. Jos sydän itkee, kerro Hänelle! Hän sua kuulee, kun kerrot Hänelle!"